

Familie

Mijn leven

Nico De Braeckelee

Leesexemplaar

© 2022, Nico De Braeckelee en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

VTM en Familie zijn handelsmerken van DPG Media.
Dit boek wordt uitgegeven onder licentie van DPG Media.
www.dpgmedia.be
www.vtm.be/familie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Met dank aan Werner De Smedt en Luc Schoonjans.
Tekst: Nico De Braeckelee
Omslagontwerp en vormgeving: KaaTigo bvba
Omslagbeeld: Maxime Bunkens

D/2022/0055/143
ISBN 978 94 6401 838 7
NUR 340
THEMA FT Familiesaga's
FBA Moderne en hedendaagse fictie

vtm

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

Nico De Braeckelee

Familie

Mijn leven

De officiële biografie van
modeontwerper **Rudi Verbiest**

P E L C K M A N S

Inleiding.

Mijn eerste herinnering is er eentje die ik me liever niet zou herinneren. Maar net omdat het mijn eerste herinnering is, zal ik ze nooit vergeten.

Ik ben vier jaar. Ik staar naar een meisje. Het meisje staart naar me terug. Ze heeft een roze jurkje aan en draagt bijpassende vlechtjes in haar middellange, blonde haren.

Hoewel ik nog een kleuter ben, valt het me op dat het jurkje misschien net iets minder franjes zou kunnen gebruiken.

Het duurt enkele seconden voor het tot me doordringt dat ik voor een spiegel sta en dat ikzelf dat meisje in de spiegel ben. Mijn eerste gevoel is verwarring. En ik denk juist dat door die verwarring die me overvalt het de eerste herinnering is die me echt bijblijft.

Ik mag dan nog maar vier zijn, ik weet maar al te goed dat ik een jongen ben. Ook al ben ik niet zoals de andere jongens. Voetbal en andere sporten zeggen me maar weinig, en ik speel net zo graag met poppen als met speelgoedauto's.

Later op foto's zie ik dat het niet de eerste keer is dat mijn moeder mij opdirkt als een meisje, maar het is wel de eerste keer dat het echt tot me doordringt.

Ik kan me ook niet meer voor de geest halen wat mijn

gevoelens zijn op het moment dat ik mijzelf voor de eerste keer gekleed als meisje in de spiegel zie. Verwarring, ja, dat wel.

Maar wanneer mijn moeder mij nadien als meisje blijft kleden, begin ik het steeds meer en meer te verafschuwen. Verschillende keren wil ik uitroepen dat ik het haat. Maar dat doe ik niet. Ik weet niet waarom.

Ik denk nog altijd dat die verkleedpartijen een van de redenen zijn dat ik heel lang in de war ben geweest over wie ik ben. Over mijn identiteit. En dan heb ik het niet over het feit dat ik twijfelde of ik een meisje was in het lichaam van een jongen. Nee, dat niet. Dat is voor mij eigenlijk altijd duidelijk geweest: ik voelde me een jongen, ook al deed ik graag meisjesdingen zoals breien, naaien en stikken.

Ik twijfelde over mijn identiteit in haar geheel. Wat was mijn karakter? Wat waren mijn echte gevoelens? Wie was ik diep vanbinnen?

Weet je, nu ik de vijftig voorbij ben, ken ik mijzelf al een stuk beter, maar nog steeds ben ik op zoek naar wie ik écht ben. Waarschijnlijk ben ik niet de enige. Misschien kom je nooit te weten wie je écht bent? Of misschien pas wanneer je je laatste adem uitblaast?

Maar ik vind het hoe dan ook de moeite waard om via deze biografie een zoektocht naar mijzelf te ondernemen, naar waarom ik doe wat ik doe, naar waarom ik leef hoe ik leef.

Of ik dit allemaal zal achterhalen, zal ik samen met jou in de loop van de volgende pagina's ontdekken. Verwacht dus geen kant-en-klare karakterschets van mij. Als ik die zou geven,

zou die gelogen zijn. En als ik één ding wil, is het eerlijk zijn. Misschien stoot ik tijdens mijn verhaal sommige mensen met mijn eerlijkheid tegen de borst. Dan wil ik mij daar bij hen alvast voor verontschuldigen.

Ik ben Zjef heel dankbaar dat hij mij het idee gaf om over mijn leven te schrijven. Gaandeweg tijdens het schrijven heb ik ontdekt dat mijn verhaal vertellen is wat ik nu nodig heb.

Ik pen mijn leven niet neer om aandacht te vragen... nee, dat is een leugen... Alles wat een mens doet, is een roep om aandacht. Iedereen heeft aandacht nodig. Maar het is althans niet mijn eerste drijfveer. Ik ben lang op zoek geweest naar mezelf, en wil mezelf nu graag tonen. Wie ik echt ben. Ik wil geen geheimen meer verborgen houden. Ik heb lang genoeg verborgen gezeten in een kast, zelfs voor mijzelf. Ik ben er jaren geleden uitgekomen, maar nu wil ik ook mijn laatste geheimen die in die kast achtergebleven zijn van het schap halen, en delen met jou.

Ik ben geen schrijver, ik ben een ontwerper, daarom heb ik hulp gekregen om dit boek te schrijven. Maar alles wat je leest, komt recht uit mijn hart.

Ik ben een perfectionist en een twijfelaar, zeker wanneer het gaat over het creëren van dingen. En deze biografie is een creatie. Eigenlijk zou het voor mij dus een werk van lange adem worden van schrijven, schrappen en herschrijven, om daarna te twifelen of het wel goed genoeg is. Maar ik heb me voorgenomen om zo weinig mogelijk te herwerken. Deze biografie hoeft niet perfect te zijn, maar wel oprecht.

Tijdens het schrijven heb ik mijzelf nog beter leren kennen, mezelf vragen gesteld die ik me nog nooit had gesteld. En ik kan het iedereen aanraden.

Ik wens je veel leesplezier,

Rudi

1

Mijn kindertijd was doorspekt met mooie en minder mooie momenten. Maar dat is bij iedereen zo, toch?

Het probleem was dat ik altijd een heel angstig kind ben geweest. En die angst dicteerde mijn jonge leven. Ik was bang van het donker, bang van spinnen, bang van de kritiek van anderen, bang voor autoriteit. En mijn vader was heel autoritair. Hij was zeker geen slechte vader. Maar hij kon heel streng zijn, ook al probeerde hij daarbij rechtvaardig te zijn.

Alleen wanneer mijn vader het gevoel had dat hij niet tegen een situatie op kon, trad hij soms buiten zichzelf. Hoewel dat niet zo dikwijls gebeurde, leefde ik in voortdurende angst dat hij weer eens heel streng uit de hoek zou komen. Wanneer ik iets deed wat hij vond dat niet door de beugel kon, strafte hij mij.

Eigenlijk had ik niet zo bang hoeven te zijn van mijn vader. Hij was goed van inborst en bedoelde het allemaal goed. Hij wilde gewoon dat ik de beste versie van mijzelf was.

Bovendien vernam ik jaren later van mijn moeder dat mijn vader zo streng was omdat hij zelf heel streng, spartaans zelfs, was opgevoed. Daardoor dacht hij dat hij mij ook op die manier moest opvoeden. Hij wist niet beter.

Mijn vader had het ook heel moeilijk om zijn emoties te tonen, waardoor gevoelige gesprekken tussen ons moeilijk lagen.

Doordat ik zo angstig was als kind, en doordat ik toch wel bang was van mijn vader omdat hij zo streng en autoritair was, waren er bepaalde periodes in mijn leven dat ik in een hoekje kroop wanneer hij thuiskwam. Dat waren de momenten waarop het op zijn werk bij de spoorwegen niet ging zoals hij wilde, en hij daardoor zijn autoriteit thuis nog wat meer liet gelden. Ik kon daar heel moeilijk mee om.

Mijn zus Carla kon het allemaal beter plaatsen. In tegenstelling tot mij vreesde zij niets of niemand. En al zeker niet vader. Hij was ook streng voor haar, maar toch net iets minder dan voor mij. Misschien omdat zij een meisje was, maar misschien ook wel omdat ze anders reageerde op zijn autoriteit.

Carla keek er altijd naar uit wanneer vader naar huis kwam, in welke bui hij ook was. Zodra ze het geklingel van de sleutels in het slot van de voordeur hoorde, veerde ze recht, rende naar de deur toe en sprong in zijn armen. Wanneer de tedere armpjes van zijn dochter hem omsloten, klaarde zijn gezicht op, ook als hij in een slechte bui was. De wolken werden verdreven en het zonlicht brak door.

Soms probeerde ik als kind wat meer zoals mijn zus te zijn, wat chiller, wat meer te leven zonder angst, maar je bent wie je bent, en daar valt bitter weinig aan te veranderen.

Mijn vader en ik hadden ook heel andere interesses, wat onze band bemoeilijkte. Zo kon hij niet begrijpen dat ik graag met creatieve dingen bezig was. Tekenen, schilderen,

pottenbakken, kaarsen maken, boetseren, haken, breien, naaien, puzzelen, gedichtjes schrijven. Dat vond hij allemaal nutteloos. Hoe dikwijls heb ik niet moeten horen dat ik wat minder lui moest zijn.

Hij was heel conservatief en leefde met beide voeten in de realiteit. Voor kunst en zeker voor kunstenaars haalde hij zijn neus op. Volgens hem waren kunstenaars mensen die niet graag werkten en daarom maar wat aanmodderden met onbenullige zaken. Ja, kunstenaars zijn voor hem altijd een vreemd ras geweest. Kunst interesseert hem geen bal. De kans was groter dat er groene buitenaardse mannetjes in onze tuin landden dan dat mijn vader een museum binnenliep.

Mijn vader heeft ook nooit een roman opengeslagen, laat staan gelezen. Tijdverlies, vond hij het. Naar de bioscoop ging hij nooit, want films vond hij saai. En wanneer hij de televisie opzette, was dat enkel voor het nieuws of voor sport. Fictie-reeksen waren niet aan hem besteed.

Geen seconde is het bij hem opgekomen dat je je geld kan verdienen door creatief bezig te zijn.

Volgens mij heeft hij altijd een gebrek aan fantasie gehad. Ik vraag me af of hij ooit droomt. En dat terwijl ik als kind – en nu nog – de meest bizarre, grappige, angstaanjagende, romantische, verwarrende, ontroerende dromen heb.

Met mijn hoofd in de wolken lopen, is wat ik nodig heb. Zeker als kind hield ik ervan om weg te vluchten uit de realiteit. Wanneer je iets creëert – al is het maar een stomme kaars – ben je volop bezig met die creatie en leef je niet ten

volle in de werkelijkheid. Die momenten van creëren heb ik altijd de mooiste momenten gevonden. Zelfs nu, nu ik getrouwd ben met Zjef, de man van mijn leven, met wie ik de mooiste en meest liefdevolle momenten beleef, hunker ik er nog steeds naar om in mijn fantasie weg te duiken en een zoektocht te ondernemen naar creatieve ontwerpen.

Dat creatieve zit al van kindsbeen af in mij. Maar hoe dat komt, weet ik niet. Van mijn vader had ik het al zeker niet. En ook mijn moeder is nooit de grootste creatieveling geweest. Ze was bediende in een verzekeringskantoor. Net zoals mijn vader werkte ze heel hard, en kwam vaak laat thuis omdat ze overuren moest kloppen.

Mijn vader hield van me. En ik hield van hem. Maar we vonden maar moeilijk een manier om die liefde aan elkaar te tonen. Gelukkig is dat ondertussen anders en kunnen we het goed met elkaar vinden. Al heeft het soms ook geknetterd tussen ons. Ik herinner me zo een zondagochtend waarop de stoppen bij hem doorsloegen. Ik heb eraan getwijfeld of ik dit wel zou vertellen, want het geeft een nogal eenzijdig beeld van mijn vader. Maar omdat het toch veel teweeggebracht heeft in mijn verdere leven, heb ik beslist het hier toch een plaats te geven.

Ik was een jaar of zes, en zat samen met mijn ouders aan de ontbijttafel. Mijn zusje lag boven nog in haar bedje te slapen. Mijn vader was stil, en voelde zich overduidelijk slecht in zijn vel. Het was een periode net nadat hij een promotie op zijn werk was misgelopen, wist ik achteraf.

Ik nipte van mijn Winnie de Poeh-mok en genoot van de chocolademelk die mijn moeder voor mij had opgewarmd. Mijn moeder neuriede ‘Dancing Queen’ van Abba terwijl ze koffie inschonk voor mijn vader en voor zichzelf.

‘De melk!’ zei mijn vader zonder op te kijken van zijn krant.

Ik kreeg de chocolademelk in mijn mond nauwelijks door-geslikt omdat hij zijn stem zo verhief. Hij klonk kwaad. Nijdig.

Ik zette mijn lievelingsmok snel op tafel en liet mijn boterham met choco in mijn bord vallen. Zo vlug ik kon, greep ik naar de melk en reikte ze aan.

‘Alsjeblieft, vake’, zei ik.

Hij rukte de glazen fles melk uit mijn hand en goot een wolkje melk in.

‘Zet maar terug!’

Weer keek hij niet op van zijn krant.

Ik pakte de fles melk aan en zette ze neer op de plaats waar ik ze had gepakt.

Mijn vader richtte zich tot mijn moeder omdat ze nog steeds aan het neuriën was. ‘Kan een mens hier niet rustig van zijn koffie genieten zonder dat gejeengel?’

Dit keer wierp hij wel een korte blik over zijn krant en keek hij mijn moeder recht in de ogen. Abrupt stopte ze met neuriën, maar ze zei niets. Ze was geschrokken van zijn uitval.

Mijn honger was op slag weg. Maar ik wist dat als ik mijn boterham niet zou opeten, mijn vader nog kwader zou worden. Wanneer hij in een slechte bui was, kwamen zijn ouderwetse principes zoals ‘Eet je bord leeg’ naar boven.

Ik pakte mijn boterham. Met tegenzin opende ik mijn mond en beet er een klein stukje van. Ik kauwde er langzaam op in de hoop dat de knoop in mijn maag een beetje zou lossen. Uiteindelijk slikte ik door. Het stukje brood schoof moeizaam door mijn slokdarm en legde zich als een baksteen in mijn maag.

Ik legde de rest van mijn boterham weer op mijn bord en stootte per ongeluk met mijn knokkels tegen mijn Winnie de Poeh-mok. Ik voelde meteen dat ik ze omstootte en greep er nog snel naar in de hoop dat ik ze nog recht kon houden. Het enige gevolg was dat door mijn handbeweging ik nog harder tegen de mok stootte en de chocolademelk zich over heel de tafel verspreidde. Enkele druppels spetterden tot op de broek van mijn vader.

Hij vouwde zijn krant bruut dicht en keek me aan met bliksemende ogen.

Een drietal seconden bleef het stil. Maar voor mij leken die drie seconden minstens drie minuten.

De knoop in mijn maag trok zich strak en ik moest me concentreren om niet te kokhalzen. Het angstzweet brak me uit en legde zich als een tweede huid op mijn lichaam.

De stilte voor de storm.

En toen kwam de storm.

‘Rudi! Zie wat je gedaan hebt!’

‘S... s... sorry, ik...’

Mijn vader gooide zijn krant op tafel en keek naar de spatjes op zijn broek.